

LILIYANA GADYKA

Inhoud

Hoofdstuk I	Lola	2
Hoofdstuk II	Moye Mishna, mijn kat	28
Hoofdstuk III	Ruslana otin krashiva, erg knap	40
Hoofdstuk IV	Odessa adin, 1	43
Hoofdstuk V	Het metro-incident	47
Hoofdstuk VI	Inktzwarte periode	56
Hoofdstuk VII	Schrijven als therapie	59
Hoofdstuk VIII	Flashback Erasmus Universiteit	64
Hoofdstuk IX	Turks Fruit	68
Hoofdstuk X	De verdwenen Amerikaan in Kiev	70
Hoofdstuk XI	Het mystieke element	73
Hoofdstuk XII	Loublou Kiev, ik hou van Kiev	81
Hoofdstuk XIII	Loublou Gallandia Nimnoska	88
Hoofdstuk XIV	Rendez-vous in Kiev	98

HOOFDSTUK I LOLA

Het was op mijn vooralsnog laatste zaterdagavond in begin maart 2014 in de Careibbeanclub in Kiev. Terwijl de Latijnse muziek een steeds opzweperender ritme kreeg en het nummer Rabiaso van Shakira mijn gehoorzenuwen kietelde, danste ik het kort daarvoor vernieuwde rubber van mijn korte cowboylaarsjes er af en in een fractie van een seconde viel mijn oog op een zwartharig rank doch voluptueus wezen dat danste als de duivel en daarmee evident een speciale relatie leek te hebben.

Langzaam en ogenschijnlijk onopvallend schuifelde ik de dansvloer haar richting op en ze bleef op dezelfde plek perfect ritmisch bewegen alsof ik niet bestond en zij leek zichtbaar met zichzelf ingenomen en de wereld in haar zak te hebben. Hoewel ze in een trance leek te verkeren en zich volledig te hebben afgesloten voor de buitenwereld waagde ik het erop en begon een of ander lulverhaal over sterrenbeelden en hoewel ze daar het liefste haar niet onaantrekkelijke billen mee had willen afvegen, leken mijn opmerkingen haar zichtbaar moeite te kosten enige binnenpret te onderdrukken.

Later verklaarde zij dat ze op dat moment dacht dat ik van een andere planeet kwam. Hoe het ook zij ze had een eigenschap die uiterst zeldzaam voor me was en dat was een onweerstaanbare aantrekkingskracht. Hoewel van een echte conversatie geen sprake was werd mij wel duidelijk dat we beiden schorpioen bleken te zijn, geboren op vrijwel dezelfde dag in het jaar. Zij was veel jonger dan ik, maar bijna 2 jaar later in 2016 in Odessa, bleek ze ook weer niet zo jong te zijn als ze destijds had beweerd.

Ze bleek destijds 36. Ze had maar 8 jaar gelogen en dan nog was ze veel jonger dan ik, maar waarom ze had gelogen is mij tot op zekere hoogte altijd een raadsel gebleven. Het beste wat ik kon verzinnen is dat misleiding een vast onderdeel was van haar handelingsrepertoire als con-artist. Hoewel ik pakweg een half jaar later, toen we een relatie kregen, altijd een beetje alert bleef, ging er bij mij destijds geen belletje rinkelen dat ze wellicht een Gadyka, Russisch voor een hele foute vrouw, kon zijn.

Ok, ze was arrogant, dominant, foxy, out-spoken, soms onmogelijk en zo af en toe verdween er op onverklaarbare wijze geld uit de bundels grivna's die ik vanwege de waardedaling van die munt nonchalant in mijn broek- en jaszakken prompte, maar dat er meer achter zou zitten kwam domweg niet in mij op.

In mijn brein was ze in het ergste geval een 1-pitter die er zo nu en dan, door de nood geboren, bij schnabbelde. Ik verzuimde haar te googelen en dat was niet zo zeer ingegeven door onachtzaamheid van mijn kant, maar meer uit een vurige wens zonder al te veel gezeur te genieten van mijn geliefde Kiev en zonder al te veel in potentiële beerputten te graven, ook omdat ik met volle teugen genoot van het bruisende uitgaansleven van deze sfeervolle en energieke stad.

Ik was een positivo waar die malloot van Emille Ratelband een puntje aan had kunnen zuigen. Beste lezer hoed u voor een combinatie van 2 schorpioenen. Eén is al een niet te onderschatten opgave, uitdagingr, maar 2 gaan zelden goed samen. Het is te veel van het goede of het slechte zo men wil. Nauwelijks te doorgronden wezens, wispelturig, zo nu en dan meedogenloos, extreem hartstochtelijk en altijd zinspelend op wraak voor vermeend aangedaan onrecht.

Omdat deze types ook nog eens vaak uitgerust zijn met een uitstekende antenne, intuïtie en goed verstand leidt deze combinatie tot een uiterst complex kat-en muisspel waarin een wankel machtsevenwicht manifest is. Ze liet niet over haar lopen en ik evenmin. Ruzie hadden we echter nooit en zonder enige twijfel werden we, zoals dat in het jargon heet, een powerkoppel waar serieus rekening mee werd gehouden door omstanders. Op een vreemde manier heerste er harmonie tussen ons en hoewel de wederzijdse steken onder water aan de orde van de dag waren ervoeren we dat beiden als prikkelende plaagstootjes.

Aan het eind van dit avontuur telden al die plaagstootjes en misdragingen echter op en kwamen bij mij als lava uit de opgebouwde magnakamer tot eruptie. Ik was toen binnen 1 seconde helemaal klaar met haar. Maar vanaf september 2014 voelde het goed tussen ons en masculiene en feminiene kwaliteiten kwamen maximaal uit de verf. Zij was en voelde zich een echte vrouw en ik een echte vent en alhoewel we geen vlieg kwaad deden was er een soort Bonny & Clydegevoel tussen ons manifest.

Hoewel er een sterke affectie tussen ons leek te bestaan deed zij haar uiterste best dat te verbergen en neuriede zij regelmatig mee met het liedje you will never know van Imany. Ik ging die laatste nacht in Kiev in maart 2014 naar het toilet omdat de paar biertjes die ik had gedronken wel erg snel naar mijn blaas waren afgedaald.

Toen ik daarna vol verwachting de dansvloer weer betrad bemerkte ik dat de vogel gevlogen was, hetgeen haar alleen maar voor mij nog aantrekkelijker maakte en mij deed denken aan Assepoester, al bleek later dat zij geen boze stiefzusters had gehad, die haar geleerd hadden om op te ruimen en het huis schoon te houden want nog nooit had ik een vrouw meegemaakt die zo bedreven was geen vinger uit te steken in huis.

Ik deed dat meestal zelf wel, maar zij liet alles slingeren en ruimde nooit iets op. Als ze naar het toilet ging gebruikte ze 1 wc-rol per stoelgang en pleurde - want een ander woord heb ik er niet voor - de lege rol op de grond van de badkamer. Als ze had gegeten of gedronken had ruimde ze nooit wat op en alhoewel ik daar geen punt van maakte begon ik veel later dat gedrag steeds meer als belediging en minachting te beschouwen, zij het dat er tussen ons een speciaal soort humor bestond die veel deed lijken op de film Pretty Woman met Julia Roberts en Richard Gere in de hoofdrol.

Ik associeerde haar met een onaangepast wild dier en het meeste leek zij in haar gedrag en qua uiterlijk op een kat. Zij benaderde de aard van die wonderlijke wezens tot in de perfectie en dat was niet gespeeld want het was gewoon haar ware aard. Ook qua uiterlijk leek ze op een kat. Ze had een typisch Slavische kattenkop, heel fijn gebouwd wat de bottenstructuur van het hoofd betreft.

Ze was relatief klein en mat 160 cm, was fysiek ijzersterk en voluptueus. Hoewel ze zonder meer erg aantrekkelijk was vielen mij in september 2014 meteen haar relatief dikke dijen op toen ze voor de eerste keer bij mij in mijn appartement kwam nadat we heel de nacht gestapt hadden, vrijwel naakt op mijn sofa ging liggen en eiste dat ik haar masseerde.

Hoewel ik daarin ongetraind was bleek ik op dat moment over verborgen gaven te beschikken waar een Thaise masseuse jaloers op had kunnen zijn geweest. Ze was veeleisend en mijn massages moesten uren duren, waarbij zij regelmatig kreetjes van genot uit slaakte en hoewel ze in Kiev nauwelijks rijwielen hadden in die tijd, had ik zoals Van Kooten en de Bie dat plastisch uitdrukten, een volwassen vent van zijn fiets kunnen spuiten.

Een Amerikaanse kennis van mij, ene Ricky, een vaag figuur uit Californië die kennelijk een schimmig bijrolletje had gehad in de coup d'état in 2014, bleek over haar telefoonnummer te beschikken, hetgeen op zich al een teken aan de wand was, maar ik ging kort daarop terug naar Gallandia en liet deze serieuze aangelegenheid even rusten.

Ricky kwam uit Californië en ik heb me nadien afgevraagd wat hij destijds in de periode Februari-Maart 2014 in Kiev in de bittere kou en tumult kwam doen. Toen ik weer thuis was gekomen in mijn geboortestad Rotterdam en ik wederom ernstige last had van een onbeschrijfelijke Fernweh besloot ik haar een sms'je te sturen waarop deze op de uit mijn jeugd lijkende zigeuner dame van een bij ons thuis hangend nepschilderijtje leek toe te happen.

Pas veel later besepte ik dat ik haar onbedoeld vanaf september 2014 was gaan verwarren met mijn liefde voor die mysterieuze stad en als ik met weemoed aan die bruisende stad terugsloot of aan mijn Lana, associeerde ik dat automatisch en onbewust met haar. Dat was op zich onzin want mijn liefde voor deze metropool was al 4 jaar ouder dan het moment waarop ik haar voor het eerst ontmoette.

Daarnaast was niet zij mijn grote liefde, dat was Ruslana waarover later meer. Ik heb geen idee meer wat ik haar precies toe vleide en zei, maar wat ik nog wel weet was dat ik beloofde dat ik de eerstvolgende keer dat ik Kiev zou zijn we samen uit eten zouden gaan in het beste restaurant en laat ik daarmee nu precies een van haar gevoeligste snaren te hebben geraakt, want ze kon net zo veel eten als de hele bemanning van een Oekraïens fregat, maar daar kwam ik pas 6 maanden later in september achter.

Rotterdam had volgens een andere vriendin van mij die Tatyana heette trouwens een bijzondere betekenis in hun schuttingtaal, maar daar zal ik de lezer niet mee lastig vallen want er is al genoeg porno in de wereld en ik zou ook mezelf een plezier doen in dit boekje wat oog te houden voor enige verfijndheid, goede smaak en klasse want we leven in een platvloerse tijdgeest.

Op dat moment, medio maart 2014, had ik geen idee of ik ooit nog en zo ja wanneer ik weer in mijn geliefde Kiev zou kunnen vertoeven want mijn leven hing aan een zijden draadje en ik werd volledig beheerst en geestelijk gemarteld door een indrukwekkende reeks (civiele) rechtszaken, die ik weliswaar noodgedwongen zelf had geïnitieerd, maar die mij volledig de keel uit gingen hangen en veel langer leken te duren dan een gemiddeld mensenleven.

Wat ik destijds in maart 2014 niet kon bevroeden was dat ik alweer in september van dat jaar zou flaneren op de Kreschatik, zeg maar de Coolsingel van Kiev. Wat ik ook niet kon bevroeden was dat in september 2014 het uitgaansleven in Kiev door het politieke tumult en de daaruit voortvloeiende economische vrije val volledig op zijn gat lag. Het leek erop dat ik gelijk rechtsomkeer kon maken zo stil was het er.

In dit boekje ga ik geen (geo) politieke beschouwingen geven en ik heb niets met politici omdat ik de eerste die deugt, integer en onbaatzuchtig is nog moet tegenkomen, maar daarnaast is politiek niet veel meer dan een spelerij met woordjes en dus erg saai, net zoals juristerij. Het grootste deel van mijn loopbaan was ik omringd geweest door dat naargeestige onwaarachtige volk. In mijn boek Gorki in Nederland ga ik wel uitvoeriger in op deze geopolitieke verhoudingen.

In de hel moet je wel struikelen over politici als je opzij springt voor advocaten en bewust liegende journalisten en accountants die de 5^e Kloof van de Maleboge van Dantes Inferno bevolken. Als ik ook maar een fractie van het schrijverstalent van Dostojewski in me zou hebben, dan zou ik aan die beroepsgroepen ook een afzonderlijk boek wijden. Ik wist toen ik haar ontmoette niet dat zij mij jaren later mij zou inspireren een dergelijk beknopt boekje te schrijven, genaamd Paarelketting.

Politici voortdurend liegend en bedriegend en tegenwoordig bij gebrek aan inhoud, continu hamerend op vermeende niet integere opposenten, de schier ondragelijke, nee zelfs ten hemel schreiende intrinsiek trage betweterige advocaten die als een vis in een roestig horloge kijken als je het woord strategie gebruikt - behalve als het op het verzenden van nota's voor onbewezen diensten aankomt - wiens enige gave het lijkt te zijn recht te praten wat krom is en vice versa en journalisten van het type insinuaties, verdachtmakingen, suggesties en doen alsof zij harde feiten publiceren, pffff.

Toen ik begin september 2014 met hoge verwachtingen naar de club Avalon in Kiev was gegaan op een vrijdag - doorgaans de meest populaire en drukste uitgaansdag - en ik daar niemand aantrof, behalve een getalenteerde zangeres die slechts mij als toehoorder in de schoot kreeg geworpen en een paar bedienden die zeeën van tijd over hadden, sloeg de schrik om mijn hart want als deze malaise zich ook zou voordoen in de andere gelegenheden, dan ik kon ik vrijwel zeker weer snel mijn biezen gaan pakken.

Had Fortuna dat dan voor mij in petto gehad? Dat leek niet logisch te zijn. Omdat een andere vriendin van mij, Maria-Anastasya geheten - een in alle opzichten goddelijk wezen, een extreem mooie en aantrekkelijke, leuke vrouw - ernstig ziek was geworden en niet beschikbaar was, besloot ik uit opportunistische redenen Lola, zoals zij zich eerder noemde, maar later haar "artiestennaam" bleek te zijn, toch maar weer een sms-berichtje te sturen.

Ze antwoordde direct en we spraken af bij Avalon omdat daar het eten prima was en er tevens niet al te luide muziek gedraaid werd zodat je elkaar nog enigszins kon verstaan. Ik wilde dat mysterieuze wezen nu eens helemaal gaan "downloaden". Ze kwam echter niet opdagen en de keer daarna toen ze wel kwam ontkende ze glashard dat we eerder hadden afgesproken, maar ik had net een cursus mindfulness achter de rug en ik was in die tijd een en al vergevingsgezindheid en kon die Boeddha maar niet uit mijn hoofd krijgen.

Zelfs voor irritante bromvliegen opende ik het raam om ze uitgeleide te doen en ik had de kracht van vergeving ingezien en dat was slechts tijdelijk want voor een schorpioen smaakt de kracht van wraak altijd zoet en iemands karakter verander je nooit ongeacht wat sociaalpsychologen ook beweren. Je kan je hooguit bewuster worden van je tekortkomingen en de scherpste kantjes eraf halen.

De 2e keer toen ze dus wel kwam opdagen oefende ze nog steeds op mij een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit, net als die eerste keer dat ik haar ontmoette in de Carabbeanclub. Ze was niet zo mooi als Maria-Anastasya of Ruslana, maar in Nederland zou elke vent een moord voor haar hebben kunnen plegen. Ze was extrovert, had een zeker gevoel voor elegantie en raffinement, kleetde zich aantrekkelijk, rookte niet, was reten slim, een tikkie arrogant en al met al leek het een serieuze prijs in de loterij.

Ze was beslist niet de mooiste vrouw van Kiev, want het wemelde daar van miss World kandidaten op elke hoek van de straat, maar ze had iets mysterieus en daarnaast was ze hondsbrutaal en had iets ontegenzeggelijks fouts en Scytisch over haar. Ik sluit ook zeker niet uit dat zij een nazaat was van de zogeheten Zwartjakkers afkomstig uit Perzië, een volkstem die een lekker soepje van je maakten.

Ze had grote pikzwarte ogen. Ogen zijn de spiegel van de ziel en toen ik later in Egypte in haar ogen keek leek zij deze ziel niet te hebben. Veel over haarzelf liet ze trouwens nooit los en dat maakte haar in mijn ogen extra geheimzinnig en aantrekkelijk. Ze had wat ze in het Engels noemen an attitude. Diep in de nacht nadat we uren hadden gestapt - en dat deden we vrijwel elke nacht want we hadden samen een tomeloze energie- keek ze naar tv-programma's waaraan veel aandacht werd besteed aan de politieke situatie in haar land.

Ze leek betrokken en sprak haar afschuw uit over het feit dat sommige politici in vuilnisbakken werden gegooid door de "nieuwe helden". Daarmee zette ze mij op het verkeerde been want ik concludeerde op basis daarvan dat ze moraal leek te hebben, maar ze had geen moreel kompas en waande zichzelf in het middelpunt van het onmetelijke universum.

Alles draaide bij haar om haar en hoewel ik geen psycholoog ben leek ze alle eigenschappen te bezitten van een notoire narcist. Ze nam zoveel selfies dat zelf de grootste geheugenkaart van een iPhone ontoereikend zou zijn geweest. Het kwam niet in haar op als ze koffie zette met het door mij gekochte Krups apparaat, waarin Dolce Gusto capsules pasten, om ook eens een kopje cappuccino voor mij te maken. Ze was keihard zoals een Spartaanse vrouw.

Ze maakte nooit eten voor mij, nog geen gebakken ei en ze nam nooit iets lekkers voor mij mee onderweg naar mijn appartement, ook al stopte ik haar dagelijks stapels grivna's voor de taxi en zo toe, waarmee ze non-stop in taxi's had kunnen rijden want taxiritten kosten daar vrijwel niets.

Het gekke was dat ik mij pas later, toen ik haar congé had gegeven, ergerde aan haar onsympathieke gedrag, maar tot dat moment ik het min of meer zag als een kinky spel en mijn eigen zaakjes wel regelde en mijn eigen plan trok. Tatyana, mijn vriendin waarmee ik maanden had opgetrokken in 2013 werd steeds jaloerser op Lola, die maanden later Liliyana bleek te heten en toen ik Tatyana in oktober 2014 trachtte te lozen omdat Liliyana onverwachts naar mij onderweg weg nam zij daarmee geen genoegen en wilde niet vertrekken.

Toen ik haar zachtjes daartoe wilde bewegen en ze niet te vermurwen was en ik haar als een uitsmijter resoluut doch respectvol en voorzichtig wilde verwijderen klampte zij zich met beide armen en benen aan mij vast als een octopus, terwijl haar meegebrachte Chihuahua vol verbazing naar ons keek en naar alle waarschijnlijkheid dacht dat haar baasje haar laatste oortje versnoept had.

Het lukte mij Tatyana behoed- en minzaam naar buiten te werken, maar ik was bevreesd dat ze Lola zou opwachten bij een van de 3 uitgangen en dan zou een heus kattengevecht tot de mogelijkheden hebben behoord, maar gelukkig was Tatyana met de staart tussen haar benen vertrokken in haar bolide. Vlak nadat zij was vertrokken werd er stevig op mijn deur geklopt door mijn duivelinnetje en alhoewel ze soms het bloed onder mijn nagels en andere lichaamsdelen weghaalde bleek ik toch een zwak voor haar te hebben.

De dag erop ging ik weer terug naar mijn geboortestad, die ik steeds meer als een Goelag ging ervaren. In de ochtend kreeg ik nog een Whatsappje van Tatyana met een foto waarop zij een minuscuul donker stipje, dat een blauwe plek moest voorstellen, die ze was opgelopen tijdens de poging tot schermutseling met mij was opgelopen en dreigde daarmee naar de politie te gaan als ik niet van haar hield.

Er is geen twijfel over mogelijk dat Tatyana van mij hield en later ben ik dat ook steeds meer gaan waarderen. Daarnaast was ze qua uiterlijk zeker niet de mindere van Lola, had een perfect lichaam en als ze make-up gebruikte, wat ze vrijwel nooit deed, was ze gewoon mooier. Daarnaast was ze sterk geïnteresseerd in goede literatuur en goede films en zij maakte mij vertrouwd met Boelkakov en andere grote Russische schrijvers.

Zij was wel zorgzaam, kookte regelmatig voor mij, ruimde netjes alles op en beschikte daarnaast over andere talenten die een echte heer niet in zijn boek vermeldt. Toch koos ik voor mijn Gadyka, vermoedende dat ze niet echt deugde. De menselijke psyche is wonderlijk. Met Tatyana zou ik een zorgeloos leven kunnen hebben gehad, maar ik koos tegen mijn belangen in voor het zwarte gevaar.

Was dat een onbewuste keuze voor ongebondenheid, geënt op mijn angst voor comfort, sleur en routine, bang een rond bierbuikje te krijgen ter grootte van die van een 6 maanden zwangere vrouw? Ik heb werkelijk geen idee, maar ik kan niet ontkennen dat de relatieve afstandelijkheid en ongebondenheid met Liliyana en die naam bleek ze veel later ook weer van een andere vrouw uit Kiev te hebben geleend, prettig voelde.

Juist omdat het zo'n dominant krengetje was leek het besef bij mij latent aanwezig dat je van zo'n lastpost ook weer makkelijk kon afkomen. Haar ex man moet tegenovergestelde gevoelens voor haar hebben gehad, want volgens haar ketende hij haar vast aan de radiatoren van hun appartement omdat hij jaloers was als ze in haar te ver uitgesneden décolleté en haar iets te korte rokje met hem op de Kreschatik flaneerde.

Hij zou haar hebben mishandeld en onderdrukt en had evident last van verlatingsangst. Die angst heb ik nooit in mijn leven gehad. Ik liet mijn vriendinnen altijd volledig vrij en als ze met hun vriendinnen uitgingen vond ik dat prima want ik stelde mij op het standpunt dat als ze beter konden zij dat vooral moesten doen, maar veel mannen zitten zo niet in elkaar, zeker niet de onzekere types. Deze kunnen zich ontpoppen als ware stalkers en mishandelen vrouwen vaak en ik walg op dat soort zwakke mannen.

Vrouwen die met dat soort mannen omgaan en steeds weer voor dat soort foute types kiezen, ook als ze keer op keer mishandeld zijn, heb ik ook geen hoge pet van op. In feite zoeken ze dit soort mannen op en kennelijk kicken zij daarop. Vergeet niet dat affectieve relaties tussen mannen en vrouwen gedomineerd worden door een verholen en subtiele machtsstrijd en dat er vaak een wankel evenwicht tussen de seksen bestaat. Wie de dader en het slachtoffer is, is vaak niet altijd even duidelijk.

Ook tussen mij en Lola, zo zal ik haar in het vervolg van dit boek maar noemen, was er onderhuids een complexe machtsstrijd gaande. Zoals gezegd hadden we nooit ruzie, op een enkele keer na als ze mijn strot uitkwam, maar doorgaans was het heel plezierig toeven met haar en er heerste een soort serene harmonie tussen ons alsof we beide tijgers waren.

Het voelde heel natuurlijk, ook bij haar want dat gaf ze zelf aan. Open was ze allerminst want toen ik na pakweg 2 jaar met haar brak in Odessa kwam ik tot de slotsom dat ik eigenlijk vrijwel niets maar dan ook werkelijk niets van haar achtergrond wist wat gebaseerd was op feiten. Toen ik op dat moment in juli 2016 door een goede vriend getipt werd over haar achtergrond en deelname aan diverse datingsites en ik daarna zelf op google haar NAW-gegevens checkte was ik flabbergasted en verbijsterd.

Tot die tijd was ze zo gesloten als een oester. Ik zei daarentegen vanaf dag 1 van onze relatie veel te veel over mijzelf en kennelijk sprak haar dat aan want ze week nadien geen dag of nacht meer van mijn zijde. Ik kwam heel weinig over haar te weten tot de laatste trip naar Odessa in juli 2016. Ze had in haar jeugd gewoond in Perm Rusland, was daarvóór geboren in een buitenwijk van Kiev en haar ouders die maandelijks moesten leven van een pensioen van 70 euro per maand woonden in Lviv in Galicië in het westen van dat immense land.

Ze had niet gestudeerd maar was naar eigen zeggen wel de beste van school geweest en dat soort imponerende informatie. Ze was zeker niet dom en op zijn minst erg geslepen. In september 2014 volgde ze naar eigen zeggen een cursus voor visagiste, maar dat bleek 2 jaar later ook gelogen, want dat beroep had ze jaren voordat zij mij leerde kennen al de rug toegekeerd en dat bleek uit Facebook en LinkedIn, die ik ook pas in juli 2016 raadpleegde.

Ze was een ware kunstenaar met cosmetica en zag er op de talloze foto's die ze van zichzelf maakte nooit hetzelfde uit en ik vermoed dat dit een van haar geheime wapens was als con-artist. Haar foto's varieerden van extreem ordinair tot uiterst verfijnd en elegant. In Kiev zijn vrouwen net Kameleons en kunnen hun uiterlijk ingrijpend veranderen en dat maakt ze ook zo aantrekkelijk.

De ene dag loop je met een blonde stoot aan je arm en de dag erop is ze getransformeerd in een bloedgeil ogende brunette. Ik heb dat nog nooit in mijn leven waar ook ter wereld in die mate ervaren.